

„Видјео сам бијес тврдых момака, демонска игра одбачених људи...“

Азра

Ко су заправо ти људи, шта су ти клинци (ако су клинци) и одакле долази све то што они проповедају (ако ишта уистину проповедају), ко их прати у томе и коме се они обраћају и са каквим захтевима, шта је заправо то о чему слушамо и читамо негде од средине друге декаде двехиљадитих?

Ко су ти „хулигани“, „клерофашисти“, „ултрадесничари“, „ултранационалисти“ и како су уопште настале те пропалитетске, нискобуџетне, неестетске и без смисла за хумор парapolитичке организације које личе на предграђе, које славе Сребреницу, славе Ратка Младића и које прете, бију новинаре, бију кога стигну и праве штету где год се појаве? Неће Европу, хоће Русију, кажу да су десничари а заправо су левичари, неће НАТО, хоће Косово, неће да се извињавају по региону, хоће да се неко извини њима.

И, на крају, што је најпроблематичније, да ли су они у нечему ипак у праву?

И да ли, што је можда још проблематичније, све те забране, написи у новинама, хапшења чланова и сав значај који им се приписује – заправо не ради ништа друго него јача њихову побуну?

И, није згорег питати ни то колико су те, међу собом другачије и разједињене организације, јаче или су можда слабије, када их стављамо све и исти кош и на исто место?

Наравно да су јаче, јача их и то набрајање, даје им снагу стална осуда од стране медија и прећутно одобравање друштва које не сме, јер је то јерес, да изговори оно што и они.

Шта слушамо док слушамо о „ултрадесничарским“ организацијама

Пише: Ана Радмиловић
среда, 11 август 2010 10:25

Даје им снагу и то што две трећине грађана Србије мисли што и они, то што пандури гледају са симпатијама њихове будалаштине и то што новине када пишу о њиховој проблематичности као да дају себи одушка, и они који пишу и они који читају. Јерес је увек забавна посебно негде где нема друге забаве, јер сиромаштво не пружа већи избор. И забавна је разулареност. Забавна је анархија, а ови су клинци анархичнији од оних који себе називају анархистима.

Шта год била сврха ове побуне, она ће вероватно јачати и зато што је то каква год била, некаква побуна. Побуна из предграђа, то је као неки нови лумпенпролетаријат о коме се заправо јако мало зна, иако се много говори. И зато што њихова разулареност делује примамљиво клинцима који су сиромашни, а јесу сиромашни и биће све сиромашнији. И зато што ти клинци (који су, не заборавимо, нови гласачи) не путују, а и не путује им се јер им је политика улила страх од света; зато што су расли у клими где није најнормалније бити с неким ко је друге националности. Зато што је незамисливо данас се удати за неког Бекима Фехмијуа. Зато што је проблем бити са муслиманом. Зато што је проблем питати "а у чему је толики проблем са тим екуменизмом?" јер сте онда унијата, уосталом, сатаниста сте. И безбожник. А то је исто. Зато што они вероватно не знају шта значи "екуменизам" али без размишљања знају колико је он штетан.

И зато што, уосталом, ништа од свега овога и није важно, него је важно да се буде побуњеник, и да се каже друштву да се носи и да иде до ђавола.

И биће још јачи. После свих забрана, после хапшења, после свакодневних написа у новинама о томе какви су они велики мангупи, када се још мало ишлифују, када се још мало ишколују, када мало чешће буду ишли у Русију, када добију паре са још неких страна, када се уједине и када већ неки Тома или Борис објаве да Косово није више Србија (што не значи да Србија није једно мало веће Косово) и када, на радост оне две трећине с почетка, признају да нас у оној ЕУ баш и не желе, и када се још мало наслушамо вести о томе како се у Украјини вратила "права" страна и како Румуни с носталгијом причају о Чаушескуу и како је десница свуда све јача, у источној Европи, како је Русија све већа а Европа све сиромашнија... ти клинци неће више бити клинци, биће ветерани у политичком животу Србије... јер је Србија већ увећано поистоветила левицу са лоповлуком и губитком суверенитета, Европу је поистоветила са чиновницима који наређују нашим председницима, транзицију са отимачином и сиромаштвом, демократију са диктаторским законима попут оног о информисању или оног о електронским комуникацијама...

Како потичу са маргине (а касније ћу објаснити шта под тим мислим), ове групе заправо у

Шта слушамо док слушамо о „ултрадесничарским“ организацијама

Пише: Ана Радмиловић
среда, 11 август 2010 10:25

себи имају нешто левичарско (као што га мора имати један лумпенпролетаријат) и оне су, заправо, по својој “народној” или народској причи, ближе онима што спадају у две трећине него што је то иједна политичка странка у Србији. Неке од њих чак и функционишу попут комуна, које нису само из разлога што не живе заједно. Међу њима има и студената и професора, има клинаца из богатијих кућа, али оно што их чини блиским ономе што гадљивији називају друштвеним талогом јесте то што се они обраћају онима који немају шта да изгубе. Таквих је у Србији сваким даном све више.

Када кажем маргина, мислим на оне рубове друштва који не морају нужно да буду сиротињски али који су у неком смислу независни од мејнстрим политике. Ту могу да спадају и, њима према медијима супротстављени анархисти, као и сви они појединци, антиглобалисти, они који не желе у ЕУ и ужасавају се уласка у НАТО. На рубовима, тј. маргинама друштва постоји увек нешто што је заправо и релаксирајуће, као што уме да буде релаксирајуће и када се нема шта да изгуби. Онда они могу да, као Кустурица, певају “Ко не воли Радована не видео Ђурђевдана” јер су у том тренутку као и он, нема последица осим осуде неких медија, што је у неком смислу и реклама. Он јер има све, а они јер уистину немају ништа. Не могу да изгубе посао, јер га углавном немају, ни позицију, јер је управо певањем о Радовану граде у друштву које нема шта да им понуди осим симпатија, јер само не сме да запева.

Дакле, у свету где је много тога забрањено, у градовима који почињу да личе на тржне центре у којима су свуда укључене камере а радници не смеју да запале цигарету ни у тоалету, слобода је на рубовима. Да пуше смеју само две категорије. Најбогатији и сиротиња. Као и да славе Ратка Младића. Или да сумњају у геноцид у Сребреници. Вичу како је Косово Србија. Уопште, да раде све оно што нико не сме, а многи и би у Србији желели да немају оно што имају да изгубе.

И када схвате да то што имају да изгубе више немају, или да га, осим у форми обећаног, нису ни имали, када схвате да Србија не излази из кризе јер је криза дубљег карактера него светска, пошто Србија није ни изашла из кризе него је продавала имовину док је имала шта да продаје и, дакле, када она велика већина у Србији схвати да нема шта да изгуби и да Србија нема шта да прода, неће више кришом, у предграђима певати о Радовану, него ће, заједно са тим клинцима са маргине изаћи да гласа против свега што је дефинисала као урок своје пропасти.

Не, јер су националисти, него јер су сиротиња.